

22. szám.
Május 29-kén 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petítisor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon beszéde,

melyet okvetlenül meg fog tartani, ha szekereze esik is.

Tisztelt haz!

Nem elalok! Azirt sem elalok. Szoktam elülnyi, szoktam elfekünyi, elalnyi soha.

Én nem leszek sem olyan rövid, mint Hosszu barátom, sem olyan puha, mint Kemény, sem olyan borsos, mint Simay barátom, sem olyan csaszari, mint Kiralyi barátom, sem olyan magyar, mint Nimet barátom, sem olyan tot, mint Horvath Döme barátom, sem olyan mirges, mint Jambor barátom, sem anyira Bartal, mint Szirmay barátom; hanem azir a fiokom kulcsat nem vesztetem el.

Tudok én azt extempore izs, hogy boldogság most sokal nagyob egisz országban, mint volt az előt csak egy varmegyiben izs.

No nizenek ide Pista barátomra, zemplini képviselőre, milyen ősz, szürke haja volt, mikor absolutismus uralkota, bubanat megfehiritet aztat; izs milyen fekete lete most ezere, a mint miniszterium kinevezet tanacsosnak; megfiatalota magát csupa örömtül.

Igy van minden az országban.

Baloldali tigrisek soha sem ülhetnek a baloldalon, hogy ha mink nem ülünk a jobb oldalon.

Mekora por van Pest városban. Ezt izs miniszterium csinyal. No bizom. Miuta van miniszterium, azuta van Pesten nagy ipitkezisz, ipitkezisz miat van nagy por, ergo köszönyünk meg miniszteriumnak, hogy ilyen nagy port csinyal.

Nip megvan eligedve. No mer ha velünk, mint képviselőkel meg van eligedve; akor Andrásyékal, mint miniszterekel, Isten ugyse meg lehet eligedve.

Azutan utolyara izs, nygy fül közöt mondva, mink csaltunk meg nimetet, mert fizetünk közözs hadsereghez csak harmincz perczentet, ü pedig hetvenet. E csak olyan dolog, mintha én mondanik nimetnek, tegyünk ösze egy miliomot (krajczart irtetem) te agy hoza 70 perczentet, in adom 30-at aztan vegyünk rajta egy szözlöt. Szözlö legyen enyim novembertül augusztusig, tied augustustol novemberig. Hogy meg volna csalva a nimet! Pedig hat így van.

Nekünk kelének reformok. Az az, nekünk

mar nem, mert mink mar tökiletések vagyunk, hanem utanunk következőknek. Adig jók voltak varmegyik, mig nekem kelete viczispansag; most mar fölősegesek, mikor letem osztalytanacos. Fiacskam (nagy szamar,) tavaly let szolgabiró, megvalasztotam títet magam. Ezen lajtorjan felkapaszkota miniszteri osztalytitkar-sagba, most mar jó lesz lajtorjat eltörnyi, hogy többiek izs utana ne kapaszkogyak.

Egy régi jó professor életéből.

A s....i lyceum hajdani növendékei maig is kegyelettel emlékeznek egy jó öreg tanárukról, kinek az akkori vaskalapos korszakban nagy tudománya mellett legnagyobb érdeme volt az, hogy elnéző volt az ifjuság heves vér szülte kihágásai iránt. — De épen ezen engedékenység lön kutforrása számtalamszor keserőségeinek is, találkozáván — mint mindenütt, — ugy tanítványai közt is oly nebulók, kik örömeiket lelték a jó öreg ur boszantásában. — Ime a többiek közül egy eset.

— Történt, hogy a s....i piacon egy rábaközi atyafi buzáját megvevé valami Wunderlich nevezetű pék, s oly utasítást adva a parasztnak, hogy azon az utcán végig haladva tudakozódjék lakása felől, eltávozott. A jámbor azonban alig kantározta fel lovait, már kiszalasztá elméjéből a rejtelmes hangzásu fránya német nevet; megszólít, tehát egy pár ácsorgó deákat.

— Ugyan kérem átossággal az ifju urakat, nem mondhatnák meg nekem, ki vette meg az én buzámat?

A két deák mosolygott egyet az atyafi együgyűségén, s aztán fel akarván használni s kedvező alkalmat professoruk türelmének kiprobálására, ellátták őt illetén utasítással.

— Mi ugyan meg nem mondhatjuk, hanem menjen csak kend ama nagy házba, s mindjárt a legelső ajtón a kapu alatt nyisson be. Ott egy öreg jövendőmondó lakik, majd az meg mondja kendnek az illetőnek a nevét. — Hanem mielőtt kérdezné kend, hát tegyen le két garast a próféta-könyvre, mert biz a különben nem felel ám egy hangot se.

Az atyafi szóról-szóra elhívén mindezt, utasításuk szerint csakugyan benyitott a kijelelt ajtón, mely nem vezetett máshova, mint az öreg professor ur dolgozó szobájába.

Az öreg ur, ki akkor ép az ó testámentom magyarrá fordításával foglalkozott, csak akkor vette észre

De vigzek mar beszidemet, mert latok, hogy tisztelt haz nagyon meg van magaval izs, velem izs eligedve, s mar most elmondhatok, hogy igazan mondom, elvesztetem a fiokom kulcsat, kibe hozsabik beszidem van bezarva.

No jól van, majd odadok Pesti Naploba vezirczikknek.

az atyafit, midőn ez egy erszényi hivatalra szánt kap-czaszárból kivett két garasost nyomott az előtte fekvő terjedelmes könyvre.

— Hát kend kit keres? — szolt a komoly foglalkozásában meggátolt öreg tudós.

— Megkövetem átossággal az urat, nem tudná nekem megmondani, hogy ki vette meg az én buzámat?

Szokása volt az öregnek bámulása kifejezésére német szavakat használni. — Most is elszörnyűködővén az együgyűségnek eme rendkívüli quantitása felett, felkiáltott:

— Das ist aber doch wunderlich!

— Az az uram, a Vunderlik pék vette meg! — No az Isten áldja meg a szíveségeért; inkább még szívesem adom ezt is ni. — S ezzel még egy kétgarasost helyezvén a nagy könyvre, ott hagyá a tudós urat, adva neki elég időt ez esemény rejtélyessége felett gondolkodni.

Hogy a professor ur mekkora örömet érezett a könnyen szerzett négy garas birtoka felett, arról hallgat a krónika.

Ebadó.

Pestvárosi közgyűlés.

Elnök. Ma néztem meg a kalendáriumot, a miből meggyőződtem, hogy közelednek a nyári kutyánapok. Ennélfogva kitüzöm a kutyákat a napok rendjére.

Gebhard Lajos. Tisztelt ház, már t. i. városház! Van országunkban egy felekezet, egy külön álló párt, mely tagadhatatlan, igen sok hasznot hajt a társadalomnak, a mennyiben a személy- és vagyónbiztonságra felügyel.

Hasenfusz. Aha, már értem; dass sein die Traubanten.

Gebhard. Továbbá a jogi értelemben vett eredeti szerzőmódra módot nyujt —

Hasenfusz — ná, 'sz werden doch die Diebe sein.

Gebhard — kisasszonyokul maradt öreg dámáknak családját képezik —

Hasenfusz — oder vielleicht die Papageien.

Gebhard — azonban kicsapongásaikban veszélyesek a személy és vagyónbiztonságra, az eredeti szerzőmódot jogtalan utakon üzik s a vén kisasszonyok drága egészségének ártalmasok lehetnek.

Hasenfusz. Da habt's! jetzt versteh' i schon nid a Wort.

Gebhard. Indítványozom, hogy vagy emancipáljuk őket, vagy szurjuk agyon.

Schernhofier. Szükségesnek látnám, hogy határozatnék meg: e kaszt tagjai hány éves korukban érik meg nagykorúságukat.

Fabinyi. Ez fölösleges véleményem szerint fölösleges. Inkább oda tendálna fölösleges véleményeim, hogy ámbár a szabadságnak határozatlan barátja vagyok, mondassék ki, hogy ezen osztály tagjai csak szájkosárral jelenhessenek meg.

Hasenfusz. Jetzt spricht er von die Zeitungschreiber.

Simon. A szólásszabadság érdekében benyujtom ez indítvány ellen ünnepélyes tiltakozmányaimat. És hosszas gyakorlat által szerzett tapasztalataimra hivatkozván, indítványozom, hogy azok, a kikről szó van, madzagon vezetessenek.

Thaisz. Nekem hiában beszélnek az urak. Én már vagy háromszázat befogattam közlülök és elhelyeztem az illető helyiségekbe. Innen van, hogy a sajtóvétségért elítéltek számára Pest városában nincsen hely, s hogy Vácra kell őket vinni.

Gebhard. Maradok indítványom azon része mellett, hogy minden városi képviselő hordjon magával bicsekot, melylyel, ha illetén lénynyel találkozik, azt leszurni városatyai kötelességének esmérje.

Elnök. Ez legfeljebb hatósági ellenörködés mellett történhetvén, minden városatyá hordjon magával a bicskán kívül városi drabantot is.

Thanhoffer. Ugyan hogy beszélhetnek ilyen vadakat, menjenek az ebadóba!

Mind. Richtig, der hat Recht, Hundesteuer müssen wir einführen. Ebadó.

Thanhoffer. Véletlenül mondtam ki az ebadót. Ebadtát akartam mondani. De ha a város úgy akarja, tessék elhatározni, hogy ezentul minden kutya fizessen személyenként fejadó fejében 2 frtokat ausztráliai értékben. Ha ugyan ez intézkedés ellen nem üt ki a lázadás a mágnások között.

Havas Ignác. Ennélfogva bélyegilletéket vélek

behozandónak Minden ezen új adó alá esendőnek üttessék stempli a hátára. Erről aztán a közönség megtudhatja, hogy az ilyen megbélyegzett egyén egy évi adóilletéke törlesztve van egyrésztől s másrésztől azt, hogy az ilyen bélyeges egyénnek harapni nem szabad. Ha még is tenné: evidens dolog lesz, hogy az csak a helyhatósági szabályok ignorálásának és megsértésének eszközlésével történhetett.

Elnök. E tárgy felette fontos lévén, mély tanulmányozást igényel. Ennélfogva ez indítványról most nem tanácskozhatván, hanem kitűzvé az tárgyalás tekintetéből mához két esztendőre.

Mind. Elfogadjuk! (Veszett öröm a kutyák közt, kik felhasználván a mostani törvénytelen helyzetet, igyekeznek mentől több marakodást vinni végbe. A kórház veszett emberekkel telik meg. A peczér nyugalomba helyeztetik.)

A chemiából.

Megzendült Zsedényi reszkető szavával,
Szidta a baloldalt, mint a túskebokrot,
Összevissza hordott minden béna érvet
S a sok kifogásban csak úgy csetlett-botlott.

Metafizikából, ontológiából,
Geografiából praelectiót tartott,
Kis ujjában volt a jog, államtan, codex
Forgatta vitézül nyelvét, hopp! — a kardot.

Experimentizált a chemiából is:
Lombik, göreb, tégely, hajcső és retorta,
Co- és adhaesio, atóm, affinitás,
Szomszéd muzeumból mindezt előhorda.

„Vegyteni rokonság elveinél fogva
Ott a baloldalon sok a szemét, salak,
Tisztátalan elem, söpr — azaz üledék
Melynek jobb társaság vón a — börtönfalak.“

Ujjong a jobboldal, taps-zajjal fogadja,
Dörgővel, rengővel, hangossal, roppanttal.
Első, ki vegyteni rokonságnál fogva
Kezet fog szólóval, goróf F o r g á c h A n t a l.

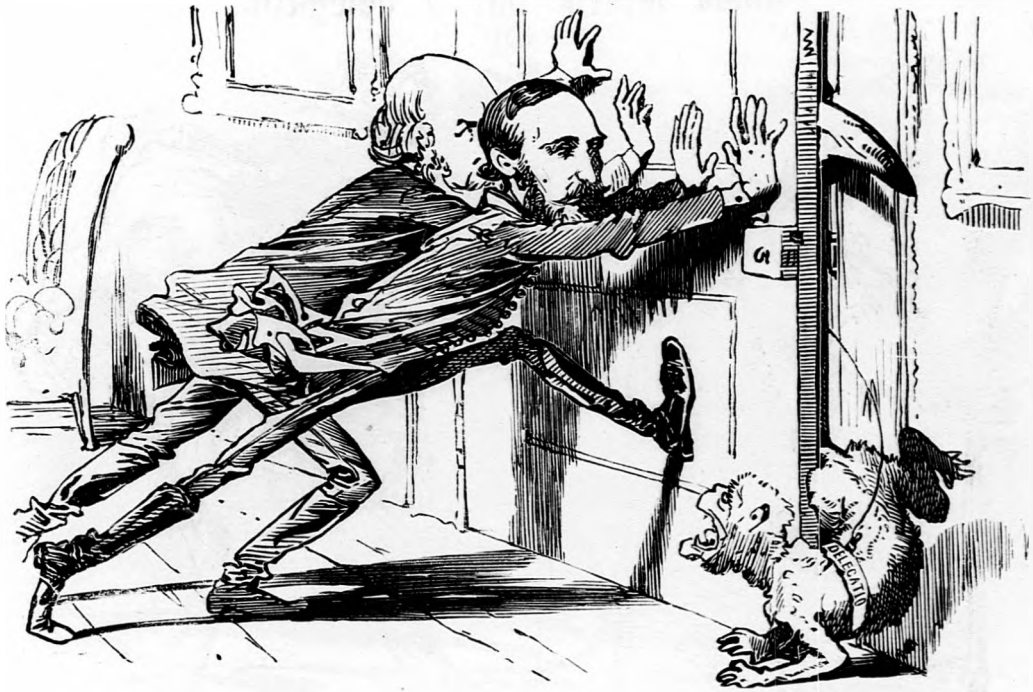
Kinek tetszik hát a delegatió.

Osztrák párt. Das sakrische Vieh! Egészen összepiszkolt; csak már ne látnám többet.

Cseh párt. Ide ne hozd, mert kirugom a fogát!

Balközép. Csak tessék oda kinn maradni vele!

Szélső bal. No nézd a pernahajdert, még csufolódik. Hadd nyujtok rajta egyet.

Nemzetiségek. Óh a kedves teremtés! Hadd czirógassuk meg egy kicsit.

Jobboldal. Ime ezt a mi szerelmes magzatunkat mindenki egyformán szereti.

Ujabbkori verselmények.

Fiatal zsenik és apró irodalmi titánok költeményeiből
másolhatta: **Csikedy Vidor de Viczmándfalva.**

I. Huh huh !!

(Ballada.)

Huh huh! — a szél ordít, kaczag —
Éjörök szörnyen alszanak;
Huh! rémes a temető árok —
S fent éhes holló károg, károg.

Árokba lent mi az, hah, ott?
Oly mozdulatlan, mint halott
Körülte fojtó szag szivárog —
S fent éhes holló károg, károg,

A hold is süt mind egy pokol;
Nehéz nyögés, — tán haldokol?!
Lehunyvazárva bus szempárok —
S fent éhes holló károg, károg.

Ki ő? Huh, ő? a tehenőr!
Megölve tán? milyen malőr.
Nem, nem, szegény bepálinkázott-
S fent éhes holló károg, károg.

Huh huh!

Abé Ab eredeti svéd balladász.

Bánó József beszéde az országgyűlésen.

Tisztelt ház! Ez a beszéd a mit én most elbeszéllek, tulajdonképp toaszt, a mit én a választási nap utánra tervezett Somssich-banketten lettem volna elmondandó Kaposvárott, de a mit közbejött akadályok miatt nem mondtam el.

Én azonban nem ettem bolond gombát, hogy hiába gondoljak ki valamit, tehát elmondom a toasztot itt.

Tisztelt ház! Én ki nem álhatom azt az Irányit, hogy akkaszották volna vel 49-ben, hadd ne csinálna itt oppositót. Még ő azt meri mondani, hogy szereti a hazát. Hát akkor minek ment ki belőle, mikor már készen várta az a fa, a melyre felhuzzák? Hát hazafiság ez? Mi lett volna a hazából, ha mindenki Párisba szökött volna belőle? Mi lett volna a hazából, ha én állandóan nem maradtam volna itt? Semmi se lett volna! (t. i. a hazából.)

Én megmutatom az Irányi unokájának, hogy megtartom a hazát. Az igaz hogy Irányinak nincs fele-

sége, de épen azért kell az ilyen delicát dolgoknál olyan tanura hivatkozni, a ki nincs.

Az a trónbeszéd a legjobb, a melyik nem mond semmit. Tehát a trónbeszédre az a válasz is a legjobb, a melyik még annál is kevesebbet mond. A Pulszky válasza pedig e kelléknek felette nagyon megfelel, tehát én azt pártolom.

Ezzel tehát vége lehetne a dictiómnak, de még egy pár ide nem tartozó dolgot kell elmondanom, hadd legyen a világ abban a nézetben, hogy nekem is van eszem.

Ha például nekem egy hosszú pöröm van megnyerő félben, hát én azt akkor elvesztem.

Ha például én beteg vagyok, akkor a belügyminiszter cordont huzat. A mi abban találja indokolását, mert én fedeztem fel azt az örök mondást, hogy a personaluniónak alkotmányos kifejezése a — delegatio.

Punktum. Most pedig önelégülten leülök s várom, hogy nekem is gratuláljanak. (A mit azonban nem tesznek.)

Az országgyűlési karzaton.

— Látja kelmed, az amott a Német Berezi.

— Az a ki a vörös begyőről beszél?

— Az.

— No nem hiszem én a kelmed lelke üdvösséginek sem, hogy Német Berezi, mert az legalább is — Magyar Miska.

Qui bene distinguit bene docet.

A. Mi különbség van az 1848-ki és a mostani honvédség közt?

B. A 48-ki honvédséghez tiszteket volt nehéz kapni, legénység volt elég; most meg tiszt van elég, de legénységet nehéz kapni.

Fatális sajtóhiba.

Egy lapban olvassuk: „Gyömrői Vilmos 2000 frtot tett le a miniszterelnöknél humoristikus czelokra.”

Képzelem mennyire elszomorodott a Borsszem Jankó, mikor másnap meg ezt a hibaigazítást olvasta:

„Tegnapi közleményünkben e szó helyett „humoristikus“ „humanisztikus“ olvasandó.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Egy kopenhágai mesterember ötször változtatta a vallását. Először volt zsidó, azután pópista, később lutheranus, lett azután methodista, most meg baptista. Eljöhete ide képviselőnek a jobboldalra.

— — **Mig** mi itten természetellenes kapcsolatokat is megszakitják. Októberben már nem lesz a mi összeköszse Ázsiát Afrikával, mert az oppositio kanálist csinált a suezai földszoros helyére. És Andrassy még se protestál.

— — Mihályi Péter az alsóház jegyzője szörnyű gerjedelemben szokott jönni, ha hibát vesz észre valaki az ő jegyzőkönyvében. Mert az ő jegyzőkönyvének az a tulajdonsága van, a mi a pápaságnak: csalhatatlan. A szerdai jegyzőkönyv így kezdött: Elnök: Szentiványi Károly (Vajjon mit mondott erre Somssich Pál?) Megkérdezte a jegyzőt, hogy hát már most ő leszálljon-e az elnöki székből, a melyikbe tévedésből bele ült?

— — Csak azon csodálkozom, minek csináltak az emberek annyi mihaszna törvényt, holmi felelősségeket, minek ölették magokat a nemzetek, hogy jo-gaiknak garantiákat s több efféle haszontalanságokat szerezzenek, mikor a világ sorját sokkal olecsóbbn, sokkal kényelmesebben is ellehetne intézni, miután Eötvös báró olyan szépen kimutatta, hogy hiszen törvénynek felelősségnek, garantiának ott van a delegatyusok becsülete. (Már most mondja meg a világ, ki a nagyobb poéta a politikában, a kultuszminiszter-e, vagy Jókai?)

— — Hanem az már mégis gyalázat attól a Charivari nevű bolondos franczia újságtól, hogy a képeit lopja. A minap belé nézek s azt a valóságos puczcsoz dámat látom benne, a ki a kását kavarja a macskáknak s a kit a Borsszem Jankóban is kipingáltak. A legutolsó vonásig ugyanaz. (Hát a Charivari a Borsszem Jankó képeit lopja?) Az hát. Márczius 22-én ellopott egy képet, a mit a Borsszem János utána következő apri-lisban adott ki.

— — (Eötvös minister miért emelte ki annyira, hogy ő száraz magot akar elhinteni?) Azért, mivel azt hiszi, hogy abból a delegatio viz es földében szép virá-gok fognak kikelni. (Hijában vetek én száraz petrezse-lyem magot vizes földbe, mert biz a csak elrohad benne.)

— — (Hát igaz-e, hogy az éjszakai német birodalmi tanácsban azt merték mondani annak az abszolút hatalommal uralkodó Bismarcknak, hogy „náne penyáz?”) Igaz bizony. Nálunk nemcsak, hogy nem mer-nének ilyet mondani, de még nincs is, a ki mondja.

— — Most folyik az országházban a sortüze-lés az ellenzék soraira. (Tett-e már valami kárt benne?) Még eddig nem. Vak-töltéssel lőttek.

— — (Hát a tisztos honatyák szerelmes levelei-keket is az ország papirosára írják?) Nem biz azt, kiki a magáéra. (No nem is hiszem én akkor, hogy az elmúlt országgyűlés csupán levélboritékból tizezer forint árát fogyasztott volna el.)

— — Hallottad-e asszony, hogy Jókai beállott németnek? (Hogy ne hallottam volna! Kend is tud Du-govics Titusról valamit, ki meg töröknek állott volt be Nándorféhevár fókán?)

— — (Nem sokára meglátjuk az egyiptomi vice-királyt is.) No erről értesíteni kell Lauka Gusztit, hadd írja meg az alkirály Pesten viselendő dolgait egy héttel előre.

— — A lapok azt írják, hogy a felsőházi reform-ról szóló törvényjavaslatot b. Kemény Zsigmond csi-nálja. Így adják tudtára a világnak kerülgető szavak-kal, hogy nem lesz abból a felsőházi reformból semmi. (Honnan tudja kend?) Hát tegnap beszéltem vele, s azután megkérdeztem, hogy ő csinálja-e a reformjavasla-tot? (Hát ő mit felelt?) Nem felelt, hanem kérdezett. Azt kérdezte, hogy hát van-e valami említés a felsőházi reformról a — trónbeszédben?

— — (Apjuk! Párisban a liberális ellenzék ugyan lábra kapott.) Hát az ugy szokott lenni, a hol az absolutismus mindent láb alá akar tiporni. (A Na-poleon csizmáját érte kend?) Nem, a Wenckheim ka-másliját.

— — Kerkápolyi olyan dühösen védelmezte a birodalmi kancellárt, mintha csak érezte volna, hogy ő az egész magyar honvédsereg. (Nem is csoda; szép asszony ám a kancellárné.)

— — A temesvári platzcommandant áttették Budára, ugy hívják, hogy „Lachnit.“ (Eddig hát Te-mesváron volt „ne-mulass,” most meg majd Budán lesz „ne-nevess.“)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.